

Той е гневенъ. (поглежда към риде
(от дето се чува Кавала и Катю видят Зура, извися:)
Ахъ ето я!... при онзи съ кавала

Зора. (поглежда и остава измекана)
Не билъ старецъ! По свирната мислѣхъ
Че е старецъ!... само старецъ мислѣхъ
Си че може тѣй да свиря!... гледай!...
(Кавалътъ спира) (мълчае)

Зора. — Приказватъ си! дано го поканя! (Зорю мълчае и
двѣт ъмчатъ)

Прислужницата — Завръма се!... лѣти, а не ходи.

Зора. — Кѣмъ портитѣ иди и възчаквай.

Аранитѣ, ако позлословятъ,

Да знае тя, какъ съ тѣхъ да се справи...

(Прислужницата излиза. Зора остава сама.
(Дълго мисли и трошета на себе си)

Зора. — Що ни чака въ покойтѣ на змея?

Позоръ и срамъ! Боже, до кога ли?

Коя отъ насъ се цора вода тука

Дошла ще е? На коя позволя

Харема е! Ний сме християнки...

Харемътъ е за насъ наказание!

(Зура влиза затоптена)

Зора. — Приказвали?.....

Зура. — Не питай ме, сестро!

Зора. — Тѣй следна си! И тѣй неспокойна!

Зура. — О той не билъ мъжъ, а ~~обаяне~~!

~~Пѣсенъта му пленява, олива,~~

~~Но погледа — е нѣщо незнайно!~~

Безсилна съмъ да кажа що става.

Въ тозъ мигъ азъ съмъ пленена Царица!.....

Гласътъ му е лодосъ, кога лѣхне

За първи пѣтъ слѣдъ безкрайна зима!

Свирнето му, кога той говори,

Разтърсва тѣй снагата му равна! —

Хребцитѣ ~~сзлъ~~ на мойта кучия

Тѣй притръпватъ, кога ме понисатъ

За утрenna разходка, когато